

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 298.

Anden Sæssion.

79de Møde.

Torsdagen den 30te Januar.

(Forts.)

La Cour (fortsat): Men skulde det virkelig ikke være paa Tiden nu, efterat vi i over 300 Aar have kaldt os Lutheranere, at gennemføre dog nogle af Luthers Grundsatninger, som han har stillet frem fra Begyndelsen af? skulde det ikke være paa Tiden at affkaffe den store Rest, der endnu er tilbage af det catholske Væsen, da uden denne Bortfiærmelse vor Gudsdyrkelse ikke kan blive, hvad den bør være, en sand lutherisk Gudsdyrkelse i Aand og Sandhed? Saaledes som det hidtil har været, har man jo arbejdet hen efter, at alle de smaa Menigheder skulde miste den sidste Rest af deres Menighedsret, og blive som Blade i een Bog, hvoraf det ene Blad paa et Haar ligner det andet (Hør!), idet man har tillintetgjort den Deel, som Menighedens Medlemmer bør have i Indflydelsen paa og Ledningen af Kirkens Anliggender. Er det f. Ex. ikke paa Tiden, at vi begynde at gennemføre Luthers Grundtanke om den Andeel, Menighederne skulde have i deres Præsters Kaldelse? (Hør!). Thi, saaledes som det nu er, saa kunne vi faae at see, at Præster, hinanden ganske forffjellige, følge paa hinanden, saa at en Menighed, efterat have haft en ret orthodox lutherisk Præst, kan faae en, som gaaer i rationalistisk eller pietistisk Retning. Jeg veed vel, at, uagtet Præsterne ere oplærte i den lutheriske Tro, og have aflagt den samme Ed, saa gjør dog Forffjelligheden sig gjældende og maa i en vis Grad gjøre det til alle Tider. Dette kan saaledes være i sin Orden; men, naar nu en Præst har gjort en Begyndelse i en Menighed, og han har indpræntet Sandheden, som den staaer for ham, og saa den følgende Præst

kommer, og forkynder en Lære, som tilsyneladende strider derimod, kan Menigheden da være tjent dermed, og er det i Overensstemmelse med Kirkens Formaal? Derfor er det, at vi længes efter, at Menighederne kunne komme til deres Ret ved selv at faae Deel i Præsternes Kaldelse, og indtil dette kan skee, mener jeg, at det Middel, som her er vist, er en god Begyndelse, at de faae Ret til, at søge blandt flere Præster den, hvis Ord stemmer med deres, og hvis Ord tiltaler dem meest. Skee dette, saa er der for en stor Deel raadet Bod paa den øvrige Mangel, og jeg spørger atter: er det virkelig ikke paa Tiden, at der foretages Noget i denne Henseende? Da Grundloven blev forfattet, hørte vi ofte Frygt udtale for, at den catholske Kirke skulde under den Religionsfrihed, man ønskede at give Folket, gjøre Forsøg paa, i vort Fædreland at gribe om sig, og den samme Frygt er i de sidste Dage fremtraadt mere levende. Jeg deler vel ikke egentligt denne Frygt; men var det saaledes, at den gamle seige Kamp havde udseet sig vort Fædreland til sit Bytte, paa hvilken Maade skulde man saa møde en saadan Fiende? Naar Fædrelandet trues med Fare, er det saa Noget, der kan være tilstrækkeligt, at Landet er afluttet ved Bolde og ved Hævet, og at det har Fæstninger og Kanoner i tilstrækkeligt Antal? Har ikke de sidste Skjæbner vist os, at det ikke var Dannevirke, men at det langt mere var Kraften i vore Brødres Arme, og fremfor alt Begeistring og Nærigheden til Fædrelandet, som styrkede deres Arm? Naar jeg nu overfører dette paa nærværende aandelige Gebeet, saa spørger jeg, kunde det nytte, om vi omgierdede Kirken i det Hele, som tilforn, med nok saa stærke Stranker, at Ingen kunde komme ud, eller om vi afluttede de enkelte Menigheder paa det Nøieste, og